

Státní okresní archiv Klatovy

Cech sladovníků Sušice

(1464) 1512–1765

Inventář

EL NAD č.: 1452

AP č.: 535

Eva Havlovičová

Klatovy 2014

OBSAH

Úvod:

I. Vývoj původce archiválií	3
II. Vývoj a dějiny archivního fondu	5
III. Archivní charakteristika archivního fondu	6
IV. Stručný rozbor obsahu archivního fondu	6
V. Záznam o uspořádání archivního fondu a sestavení archivní pomůcky	7
Seznam použitých pramenů a literatury	8
Inventární seznam	9

I. Vývoj původce archiválií

Se zakládáním měst ve 13. století úzce souvisel rozvoj řemesel. Zpočátku to byla základní řemesla (např. řezníci, mlynáři, pekaři, sladovníci, ševci, krejčí, hrnčíři, kováři atd.). Postupem času docházelo k různým specializacím a vzniku řady nových řemeslných oborů.

Řemeslníci zakládali bratrstva, která měla náboženský, charitativní i reprezentativní účel. Členové se společně účastnili mší, slavností, pohřbů. Starali se o přestárlé, zchudlé nebo nemocné mistry, podporovali vdovy a sirotky svých bývalých členů. Postupně se bratrstva více soustředila na hospodářské zájmy jednotlivých řemesel a od 14. století začaly vznikat cechy. Jejich vrchol nastal v 15. a 16. století.

Cech představoval společenstvo řemeslníků stejného či příbuzného oboru, které hájilo práva a zájmy svých členů. Jejich heslem bylo „Amor et paritas“ (Láska a rovnost). Cechy byly podřízeny městské správě, ale současně se řídily svými vlastními právními pravidly, tzv. cechovními artikulemi či statuty. V čele cechu stál cechmistr spolu se staršími spolumistry, kteří byli voleni na cechovních shromážděních. Cechovní majetek se ukládal do cechovní pokladnice (zvané klenot či matka), která byla ozdobena cechovním znakem. Pokladnice zároveň sloužila pro ukládání cechovních artikulí a privilegií, pečeti, cechovního archivu, písemností mistrů i tovaryšů. Příjmy cechu pocházely z různých poplatků (např. za cechovní schůze, za materiál na zhotovení mistrovského kusu, za zápis do register) a z vybraných pokut. Cechy jako organizace dohlížely na kvalitu i kvantitu výrobků, nákup surovin pro výrobu, přísně kontrolovaly dodržení pracovních postupů a určovaly cenu zboží, výši mzdy pro tovaryše, jejich pracovní dobu i nárok na volno. Zajišťovaly výchovu a vzdělání učedníků i tovaryšů, určovaly jejich počet, zakazovaly překupnictví, nekalou soutěž a měly pod kontrolou přijímání nových mistrů.

Obranou cechu před konkurencí byla výsada *milového práva* (na míli od města (cca 9 km) nesměl žádný řemeslník vyrábět ani prodávat své výrobky) a *cechovní přímus* (řemeslo mohlo být vykonáváno, až na pár výjimek, jen v rámci cechu).

Od 17. století dochází k postupnému úpadku celé cechovní soustavy. Ve století 18. začala do cechovního zřízení zasahovat státní moc. Od roku 1708 měla být všechna cechovní statuta potvrzována panovníkem, to se ale příliš nedodržovalo. Důležitým krokem ze strany státu byl Generální cechovní patent pro české země, vydán Karlem VI. 16. listopadu 1731, který nařizoval předložení všech cechovních statut panovníkovi, obecně upravil pracovní podmínky tovaryšů, vymezil postavení mistrů vůči tovaryšům a učedníkům, omezil dosavadní pravomoc a privilegia cechů. Současně byl zřízen úřad cechovního inspektora, který na činnost cechů dohlížel a účastnil se jejich zasedání. Nakonec 5. ledna 1739 byly vydány Generální cechovní artikule, které všechny cechovní předpisy sjednotily. Díky tomu došlo ze strany státu k účinné kontrole a ovlivňování řemeslné výroby.

V 60. a 80. letech 18. století v důsledku rozvoje a zavádění manufakturní výroby došlo k rušení některých cechů. V roce 1765 byl vydán dekret, který opravňoval tovaryše vykonávat řemeslo i bez cechovní příslušnosti, a v roce 1776 došlo k vyhlášení „svobody obchodu a výroby“.

Poslední tečku za cechovní soustavou učinil císař František Josef I. svým císařským patentem č. 227 ř. z., kterým 20. prosince 1859 vydal živnostenský řád s účinností od 1. května 1860. Tento patent sjednotil a uzákonil provozování řemesel i obchodu a všechny dosud platné předpisy byly prohlášeny za zrušené. Tímto řádem byly cechy zrušeny a namísto nich nastoupila živnostenská společenstva, která navázala na činnost cechů i na jejich tradice.

Vznik Sušice souvisel s rýžováním zlata na řece Otavě. Původní osada vznikla někdy kolem roku 790. Velmi rychle se rozrostla na městečko, které v roce 1192 získal do svého držení bavorský hrabě von Bogen. Z této doby pravděpodobně také pochází německý název Sušice – Schüttenhofen. V roce 1273 získal Sušici český král Přemysl Otakar II. a povýšil ji na královské

město. V roce 1324 potvrdil král Jan Lucemburský Sušici všechny výsady královského města. V únoru 1356 bylo Sušici Karlem IV. potvrzeno mílové právo a v září 1372 právo na výběr mytného. Jeho následovník Václav IV. rozšířil tato privilegia listinou z 15. září 1406 o konání týdenního výročního trhu od svátku Nanebevzetí Panny Marie (15. srpen) a povinným skladem pro kupce jedoucí od Hartmanic a Kvildy.

Město prosperovalo především díky obchodu se sousedním Bavorskem. Z Bavorska se dovážela hlavně sůl a Sušičtí vyváželi obilí, slad a chmel. Tento obchod současně také podpořil rozvoj řemesla a zakládání cechů. Z řemeslníků zde byli zastoupeni sladovníci, krejčí, řezníci, provazníci, pekaři, soukeníci, ševci, koželuzi, kloboučníci, tkalci, mydláři, punčocháři, hrnčíři, pasíři, mlynáři, kováři, koláři, bednáři, zámečníci, truhláři, mečíři, dále zedníci, kameníci, konváři, kominíci, lazebníci, ranhojiči, sedláři, řemenáři, barvíři, sklenáři, kožešníci atd.

Velký zlom v dalším vývoji města znamenala třicetiletá válka. Město se snažilo předejít nejhoršímu drancování tím, že se dobrovolně 27. září 1620 vzdalo generálovi Marradasovi. Dalšími pohromami byly v letech 1678–1681 mor, v roce 1707 požár, při němž vyhořelo téměř celé město a také postupný úpadek obchodu s Bavorskem. I přesto vznikaly nové cechy, či do té doby samostatné cechy se spojovaly ve společné. Podle berní ruly provozovalo v Sušici své řemeslo 36 sladovníků, 7 sládků, 25 řezníků, 15 ševců, 10 pekařů, 9 soukeníků, 7 tkalců, 6 šmejdiřů (obchodníci s drobnými mosaznými a měděnými předměty – knoflíky, přezkami, pásy, šperky) a krejčí, 5 koželuhů, 4 mydláři, 3 truhláři, kloboučníci, kováři, 2 provazníci, koláři, bednáři, tesaři, mlynáři, barvíři a po jednom krajíř, uzdař, kotlář, kožišník, lazebník, kominík, hrnčič, knihař, pokrývač, ručnickář (výrobce ručnic), punčochář, sedlář, zedník.

Přibýly také jarmarky a výroční trhy (v úterý Svatodušní – pohyblivé svátky Svatodušní (Letnice) začínají 50 dnů po Velikonocích; na sv. Rocha – 16. srpen; na sv. Františka Serafínského – 4. říjen; na pondělí po Třech králích (6. leden); dále pravidelný pondělní dobytčí trh probíhající od Květné neděle (6. neděle postní, neděle před Velikonocemi) do sv. Martina (11. listopad)). Pravidelný trh na obilí, ovoce, zeleninu a jiné produkty pro každodenní potřebu probíhal každé pondělí a pátek.

Vaření piva patřilo k nejstaršímu řemeslu i obchodu současně. Zpočátku si každý vařil své vlastní pivo doma, ale ve 13. až 15. století se z domácí výroby stalo specializované výrobní odvětví.

V královských městech se pivo vařilo v právovárečných domech, které vlastnili jednotliví měšťané čili právovárečníci. Nejdříve výroba piva spadala pod jedinou živnost. Každý, kdo vyráběl slad i vařil, nakonec pivo také šenkoval. Později došlo k oddělení výroby sladu, vaření piva a jeho prodeje. První samostatné cechy zakládali jen sladovníci, neboť vaření piva a zajištění jeho odbytu se nepovažovalo za řemeslo, ale za obchod. Takže sladovník vyráběl slad, pivovarník (sládek) vařil pivo. Z praktických a ekonomických důvodů se pivovarníci spojovali a zakládali společné pivovary, kde se podle rozpisu ve vaření piva střídali. První sušický pivovar, *Pivovar právovárečného měšťanstva v Sušici*, který stál na náměstí, byl založen v roce 1571 a od počátku se mohl opírat o rozvinuté místní sladovnictví. V té době byl sušický slad významným vývozním zbožím po Zlaté stezce do blízkého Bavorska. Celý tento výrobní proces zastřešovali nákladníci, ti pivo nevařili, ale měli na starost jeho výrobu a odbyt, vedle toho většinou provozovali i jiné řemeslo, takže měli příjem z více činností, což v té době bylo velmi neobvyklé. Nejlepší kombinací bylo, pokud sladovník byl i nákladníkem a současně vlastnil právovárečný dům a mohl si tak pivo sám vařit i prodávat ve výčepu (šenkovat) či v sudech krčmářům. Nákladníci své cechy zakládali až v 15. - 16. století.

Piva se vařily dva základní druhy, bílé a staré. Pro bílé pivo, které bylo husté, se vyráběl slad z pšenice a pro černé čili staré pivo, které bylo lehčí, nahořklé a údajně čistilo krev, se slad vyráběl z ječmene. Výroba piva probíhala v několika etapách. Nejdříve bylo třeba vyrobit slad, to měl na starost sladovník. Ječmen (pšenice) se cca 3-5 dní máčel v teplé vodě, pak se

v hromádkách rozložil na humno, kde se nechal za přívodu vzduchu, určité vláhý a teploty (max. do 10° C) naklíčit. Během klíčení se přehazoval, aby nedošlo k zapaření. Potom se slad, teď tzv. zelený slad, sušil na hvozdu, pak se očistil a uložil do sil. Tady končila práce sladovníka. Vaření piva, kterým se zabýval pivovarník, začalo cca za 4 až 6 týdnů. Slad se opět očistil, sešrotoval na mlýnku a začal vařit ve varně s přidáním chmele a vody. Tak vznikla tzv. mladina, kterou bylo třeba zchladit a stočit do kvasných kádí, které se uložily ve spilce, to byla sklepní místnost s dobrou ventilací, kde došlo přidáním várečných kvasnic ke kvašení piva. Tento proces trval přibližně 9-12 dní, podle pivovaru. Nakonec se pivo stočilo do sudů, kde se nechalo ještě uležet dalších 6-12 týdnů, ležák pak zrál 3-6 měsíců.

Představitelé sladovnického řemesla v Sušici patřili k nejbohatším i k nejmocnějším měšťanům. Mistři a cechmistři cechu tvořili většinu městské rady, a tak měli ve své moci veškerý chod města. Samotný cech byl pravděpodobně založen kolem roku 1512, jak nám dokládají zápisy v cechovní knize. Původní artikule se nám nedochovaly, jsou zmiňovány v artikulích z roku 1564. Nejdůležitějšími privilegii byly pro cech pravděpodobně ty vydané majestátem císaře Matyáše v roce 1614, současně s nimi získal cech svou pečeť a své cechovní znamení. V těchto artikulích bylo např. zakotveno pravidlo pro konání cechovních schůzí, které mohly probíhat podle potřeby, ale vždy se svolením rychtáře. Pivo se mohlo vařit od sv. Bartoloměje (24. srpen) do Letnic (od konce května do poloviny června, podle Velikonoc). Dále jednou za rok na den sv. Jakuba apoštola (25. července) muselo proběhnout výroční zasedání cechu, při němž byli přijímáni noví mistři, uředníci a tovaryši, jindy během roku nesměl být do cechu nikdo přijímán. Zájemci museli doložit doklady o poctivém zplození a dobrém chování a zaplatit poplatek do cechovní pokladnice. O jejich přijetí musel být učiněn zápis do cechovních registrů. Je tu také zajímavá zmínka o udělování pokut v případě, že pivo vařil někdo, kdo nebyl členem cechu. V tom případě výše pokuty činila 10 kop míšenských, z toho 5 kop připadlo cechu a 5 kop městu. K další obnově cechovního řádu pak ještě došlo v roce 1658, kdy změny potvrdil císař Leopold I.

V roce 1707 při velkém požáru ve městě vyhořel i pivovar. Není jisté, zda ho měšťané na nějakou dobu opravili, nebo zda začal provoz fungovat až v nově postaveném pivovaru v roce 1722, který se nacházel kousek od náměstí a provoz v něm trval až do roku 1949. Vlastníky pivovaru do roku 1948 byli stále právováreční měšťané, kteří zaměstnávali sládky a sladovníky. V letech 1948-1949 ho spravovala národní správa a v roce 1949 byl výměrem ministerstva výživy č. 14-IV/3 1949 z 10. ledna 1949 pivovar zrušen. Poslední výstav piva se uskutečnil v březnu 1949. Z rozhodnutí Československých pivovarů přešla odbytiště sušického pivovaru na státní pivovar v Protivíně, který současně převzal objekty zrušeného sušického pivovaru a zřídil v nich sklad svého piva.

Konec sladovnického cechu nastal vydáním živnostenského řádu 20. prosince 1859, s účinností od 1. května 1860, kdy byly cechy zrušeny a zakládaly se živnostenské spolky. Tak vzniklo společenstvo č. II hostinských a pivovarnických živností v Sušici.

II. Vývoj a dějiny archivního fondu

K předání cechovních archiválií města Sušice z Muzea města Sušice do Okresního archivu v Sušici došlo 8. června 1959 pod př. č. 194 a 195/59. Předávací protokol se nedochoval. Žádné další záznamy zachycující pohyb, ztrátu či případnou skartaci daného archivního fondu se ve Státním okresním archivu Klatovy nedochovaly.

III. Archivní charakteristika archivního fondu

Dochované archiválie zachycují časové období (1464) 1512-1765. Nejstarší archiválií je cechovní kniha, která v letech 1464-1467 zároveň sloužila pro zápisy městských účtů. Nejmladší záznamy nalezneme v knize cechovních jednání (do roku 1765).

Archiválie jsou psány v češtině, jedná se o 5 listin do roku 1850, 3 úřední knihy a 1 fascikl. Čitelnost je dobrá, po fyzické stránce jsou archiválie poškozeny prachem, mírně plísněmi a okousány od hlodavců (viz inventární seznam). Úplnost fondu je mezerovitá. Rozsah archivního fondu po zpracování činí 0,09 bm. Tvoří jej 18 inventárních čísel. Při inventarizaci nebyla provedena žádná vnitřní skartace.

K částečnému zpracování cechovních dokumentů, ještě v Muzeu města Sušice, došlo v roce 1954 archivářem V. Holým. V roce 1964 již v Okresním archivu Klatovy došlo k dalšímu uspořádání archivářkou V. Holou, během něhož byly z AF vyčleněny archiválie živnostenských společenstev.

Původní AF Cechy Sušice EL NAD 1452, kde byly zařazeny všechny cechy ze Sušice, byl přejmenován na AF Cech sladovníků Sušice a pomocí vnitřních změn z něho bylo dále vyčleněno 17 samostatných archivních fondů.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního fondu

V cechovní knize (inv. č. 7) se dochoval opis cechovních privilegií, která sušickým sladovníkům schválil a potvrdil 24. února 1614 v Českých Budějovicích císař Matyáš. Sladovníci současně získali nové cechovní znamení a pečeť. Samotné cechovní pečeti se nám nedochovalo. Na archivním materiálu se zachoval jen jeden otisk červeným voskem (inv. č. 5). Na pečeti, i podle dochovaného popisu cechovního znamení (inv. č. 7), je zřetelný štít, jenž by měl mít černou barvu, na něm jsou uprostřed dvě limpy (hřeblo k urovnání zeleného sladu na hvozdě, hvozd byl prostor k sušení sladu a zelený slad byl správně naklíčený ječmen), zlaté či žluté barvy přeložené křížem. Nahoře nad nimi je zlatá královská koruna. Štít na svých prsou drží vedle stojící lev s vyplazeným jazykem a královskou korunou na hlavě. Opis na otisku je částečně poškozen, čitelná je část * PECZET * SLADOWNIC.....* MIESTA SUSSICZE.

Zajímavou dochovanou archiválií je smlouva z roku 1528 mezi obcí a cechem, která zajišťovala nároky právovárečných měšťanů. Podle smlouvy měl každý měšťan nárok na zhotovení 4 sladů z pšenice a 4 sladů z ječmene. Sladovníci byli povinni při zpracování těchto sladů zachovat slušnou a spravedlivou míru. K obnově a opětovnému potvrzení smlouvy, která se nám také dochovala, došlo pak v roce 1595.

Svou historickou hodnotu jistě také mají listy, kde se město zavazuje k zaplacení dluhů vůči cechu. Je to doklad o moci a bohatství sladovníků v Sušici.

Za zmínku také stojí cechovní kniha, která v letech 1464-1467 sloužila pro zápisy městských účtů. Je velmi pravděpodobné, že již v té době byli představiteli města sladovníci a tuto knihu pak od roku 1512 začali využívat pro své potřeby.

V. Záznam o uspořádání archivního fondu a sestavení archivní pomůcky

Inventarizaci archivního fondu spolu s vypracováním inventáře provedla v roce 2012 ve Státním okresním archivu Klatovy archivářka Eva Havlovičová. Vyhotovení čistopisu archivní pomůcky bylo dokončeno v roce 2014.

Klatovy 26. 8. 2014

.....
Eva Havlovičová

Seznam použitých pramenů a literatury

Prameny

SOkA Klatovy. *Archiv města Sušice*, EL NAD 564.

SOkA Klatovy. *Společenstvo hostinských a výčepníků Sušice*, EL NAD 619.

Literatura

BARTOŠOVÁ, Jana. *Zmizelé Čechy Sušice*. Praha – Litomyšl : Paseka, 2007. ISBN 978-80-7185-842-3.

GABRIEL, J. A.. *Královské město Sušice a jeho okolí*. Praha : 1868.

Dr. HAAS, Antonín. *Berní rula svazek 28, kraj Prácheňský II. díl*. Praha : Státní pedagogické nakladatelství, 1954.

Historie a současnost podnikání na Klatovsku, Sušicku a Horažďovicku. Žehušice : Městské knihy s. r. o., 2001.

HLEDÍKOVÁ, Zdeňka, JANÁK, Jan, DOBEŠ, Jan. *Dějiny správy v českých zemích od počátku státu po současnost*. Praha : Lidové noviny, 2005. ISBN 80-7106-709-1.

KUMPERA, Jan. *Dějiny západních Čech od pravěku do poloviny 18. století*. Plzeň : Ševčík, 2004. ISBN 80-7291-108-2.

LOSOS, Ludvík. *Historická knižní vazba. Sborník příspěvků k dějinám vazby a k metodice ochrany historických knižních vazeb*. Liberec : Severočeské muzeum v Liberci, 1963.

NODL, Martin, ŠMAHEL, František. *Člověk českého středověku*. Praha : Argo, 2002. ISBN 80-7203-448-0.

WINTER, Zikmund. *Dějiny řemesel a obchodu v Čechách v XIV. a v XV. století*. Praha : Česká akademie císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění, 1906.

WINTER, Zikmund. *Řemeslnictvo a živnosti XVI. věku v Čechách (1526–1620)*. Praha : Česká akademie císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění, 1909.

INVENTÁRNÍ SEZNAM

Inv. č.	Obsah	Časový rozsah	Evid. jedn. č.
I. Listiny			
1	1526, březen 14., Budín Ludvík Jagellonský urovnává spory ohledně vaření piva mezi obcí a cechmistry v Sušici. Orig. papír, 21,4 x 33,5 cm, česky, bez pečeti		lio 1
2	1528, červenec 23., Sušice Přípis cedulí řezaných mezi řemeslem sladovnickým a obcí o vaření piva a děláni sladu v Sušici. Orig. papír, 21,2 x 31,1 cm – 2 fol., česky, bez pečeti, potrhaná		lio 2
3	1564, listopad 22., Sušice Páni Starší a páni Cechmistři cechu sladovnického v Sušici vydávají cechovní artikule. Orig. papír, 31,6 x 19,0 cm – 9 str., svázáno šňůrkou, česky, bez pečeti		lio 3
4	1673, listopad 24., Sušice Purkmistr a rada města Sušice se zavazují k dluhu vůči cechu sladovnickému v Sušici. Orig. papír, 20,2 x 30,9 cm, česky, pečeť města přitištěná pod papírovým krytem, list je potrhaný, část textu je vykousána od hlodavců		lio 4
5	1747, říjen 22., Sušice Cech sladovníků v Sušici postupuje své artikule, které mu byly uděleny císařem Leopoldem I. 24. srpna 1658, mistrům a tovaryšům sládkům v Sušici. Orig. papír, 31,1 x 21,1 cm – 16 str., česky, pečeť sladovníků přitištěná		lio 5
II. Knihy			
6	Cechovní kniha (příjmy, výdaje, zaplacené poplatky, zápisy z cechovních shromáždění) v letech 1464-1467 zápisy městských účtů Čes., 33,7 x 12,8 cm - 113 fol., vazba plátěná, kniha byla zrestaurována, v SOkA Klatovy se nedochovala žádná písemná dokumentace	(1464) 1512-1648	ukn 1

Inv. č.	Obsah	Časový rozsah	Evid. jedn. č.
7	<p>Kniha cechovních jednání (zápisy z jednání mistrů, zápisy o přijetí nových mistrů, tovaryšů a učedníků, na začátku knihy opis artikulí vydaných císařem Matyášem 24. února 1614)</p> <p>Čes., 32,5 x 19,8 cm - 90 fol., vazba kožená, poškozená prachem</p>	(1614) 1658-1765	ukn 2
8	<p>Artikule cechu sladovnického v Sušici (opis artikulí udělených císařem Leopoldem I. 24. srpna 1658)</p> <p>Čes., 33,6 x 22,1 cm - 39 str., vazba papírová</p>	1750	ukn 3
III. Spisy			
9	<p>Purkmistr a rada starších obce Sušice se zavazují k zaplacení dluhu vůči cechu sladovnickému v Sušici ve výši 50 kop míšenských</p> <p>(česky, poškozená přitištěná pečeť města)</p>	1584	fas 1
10	<p>Smlouva mezi obcí a cechem sladovníků v Sušici o zpracování sladu</p> <p>(smlouva navazuje a opětovně potvrzuje smlouvu z 23. července 1528, inv. č. 2)</p>	1595	fas 1
11	<p>Účty, registra a zápisy z jednání cechu sladovnického</p> <p>(pravděpodobně souvisí s knihou inv. č. 8)</p>	1556-1634	fas 1
12	<p>Stížnosti sušických sousedů na cech sladovníků ohledně nedodržení smlouvy z roku 1595</p> <p>(viz inv. č. 11)</p>	1597	fas 1
13	<p>Korespondence související se žádostí o udělení nového majestátu cechu sladovnickému</p>	1613	fas 1
14	<p>Jan Čadauš žádá cechmistry cechu sladovnického o dovolení polívat ječmen a pšenici</p>	1624	fas 1
15	<p>Povolení k učení u cechu sladovnického (přitištěné pečeti vrchnostenských úředníků, kteří povolení vydali)</p>	1634-1659	fas 1

Inv. č.	Obsah	Časový rozsah	Evid. jedn. č.
16	Potvrzení o řádném vyučení Matěje Kotrče u sladovníků v Sušici	1647	fas 1
17	Zápis ze shromáždění cechu sladovníků z 28. února 1653	1653	fas 1
18	Kvitanice za výpis z privilegií cechu nákladníků v Klatovech pro cech sladovníků v Sušici	1722	fas 1

Název archivní pomůcky:	Cech sladovníků Sušice
Značka archivního fondu:	CS Sušice
Časový rozsah:	(1464) 1512-1765
Počet evidenčních jednotek:	11 (5 listin do roku 1850, 3 úřední knihy, 1 fascikl)
Počet inventárních jednotek:	18
Rozsah v bm:	0,09
Stav ke dni:	26. 8. 2014
Zpracovatel archivního fondu:	Eva Havlovičová
Zpracovatel archivní pomůcky:	Eva Havlovičová
Počet stran:	13
Počet exemplářů:	4
Schválil:	Mgr. Pavel Havlovič

dne 26. 8. 2014- č. j. SOAP/040-0616/2014